

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Камен И.

Членове: Владимир Астарджиев
Величка Цанова

при участието на секретаря Таня Ж. П.а В.а
в присъствието на прокурора Ю. М. Х.
като разгледа докладваното от Камен И. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20241000600310 по описа за 2024 година

Настоящото въззивно производство е по реда на чл.327 вр.чл.318 и сл.НПК,като е образувано по въззивна жалба,вх.№3524/18.12.2023 година,допълнена надлежно,подадена от а. В. от АК-Видин,с посочен съдебен адрес,защитник на подсъдимия И. Ц. И.,с установена самоличност,ЕГН *****,против присъда №19/05.12.2023 година,постановена по нохд №253/2023 година по описа на Окръжен съд гр.Видин.

С цитираната присъда №19/05.12.2023 година подсъдимият И. Ц. И.,роден на ***** година в гр.Видин,живущ в с.***, област ***,българин,български гражданин, със средно образование,неженен,неосъждан,ЕГН ***** е признат за ВИНОВЕН в това,че на 14.07.2021 година,в района на кръстовище на международен път Е-79 /1-1/ с общински път /IV-14002/,с направление гр.Видин-село Рупци,при управление на моторно превозно средство лек автомобил марка „Ауди“,модел„80“,рег.№ *****,лична собственост,с посока на движение от Дунав мост-2 към гр.София нарушил правилата за движение по пътищата-чл.21 ал.2 вр.ал.1 „Когато стойността на скоростта,която не трябва да се

превишава е различна от посочената в ал.1,това се сигнализира с пътен знак“,като движейки се със скорост от 87 км/час при ограничение на пътния участък,указано с пътен знак „В 26“ „Забранено е движението със скорост по-висока от 50 км/час“ по непредпазливост е причинил смъртта на повече от едно лице-на водача на лек автомобил „Мазда“, модел“Демео“,рег. №***** И. Й. Й.,ЕГН ***** от с. ***, област *** и пътуващата в същия автомобил М. Н. Й.,ЕГН ***** от с.***, обл.***,поради което на основание чл.343 ал.3, предл.3-то,буква „б“ вр. ал.1,буква „в“ вр. чл.342 ал.1 НК вр.чл.21 ал.2 вр.ал.1 ЗДВП му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години.

На основание чл.66 ал.1 НК съдът е отложил изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 4 /четири/ години,считано от влизане на присъдата в законна сила,като на основание чл.343г НК е лишил подсъдимия И. Ц. И. от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ години.

Съдът е осъдил подсъдимия И. Ц. И.,с установена самоличност да заплати по сметка на ОД-МВР-Видин сумата 1471,65 лева,представляваща сторени разноски на досъдебното производство за извършени експертизи и е осъдил подсъдимия И. Ц. И. да заплати по сметка на Окръжен съд-Видин сумата 1182,60 лева,сторени разноски за експертизи и вещи лица в съдебното производство.

Съдът е осъдил подсъдимия И. Ц. И.,с установена самоличност,да заплати на адвокат А. С. А. от САК,със съдебен адрес гр.София,ул.,„Шандор Петъофи“№9,ет.2,ап.3,личен №***** ,повереник на частните обвинители Б. И. Й. и Н. И. Й. адвокатско възнаграждение в размер на 9000 лева,от които 4500 лв. за безплатно процесуално представителство и защита за двамата по ДП№154/2021 година на ОД-МВР-Видин и 4500 лв. за осъществено безплатно процесуално представителство и защита за двамата по нохд №253/2023 година на Окръжен съд-Видин.

С въззивната жалба,допълнена надлежно,се твърди,че атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен и необоснован.Сторено е оплакване,че атакувания съдебен акт е постановен при безкритично кредитиране на изготвените по делото две автотехнически експертизи,изготвени практически от едно и също лице и при необоснованост на изводите за скоростта на движение на автомобила,управляван от подсъдимото лице.

Оспорва се размера на присъдени по делото разноски.

В допълнението към въззивната жалба след изготвяне на мотивите към атакуваната присъда по същество се твърдят допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимото лице. Твърди се, че не са събрани и проверени възможни доказателства по надлежен ред, свързани със скоростта на движение на автомобила, управляван от подсъдимия, анализира се липсата на получени от него травматични увреждания, вида и състоянието на МПС, управлявано от подсъдимия.

Оспорват се изводите на съда, касателно въведения режим за скорост в инкриминирания пътен участък.

Претендира отмяна на присъдата и постановяване на съдебен акт, с който подсъдимият И. И. бъде признат за невинен по повдигнатото му обвинение.

Във връзка с възраженията си защитата е направила искане за назначаване на комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза, като въззивният съдебен състав, съобразявайки изложеното във въззивната жалба и материалите по делото, с оглед разпоредбата на чл. 327 НПК, е намерил, че за изясняване обстоятелства по делото във връзка с подадената въззивна жалба и релевираните в нея оплаквания, и за разкриване на обективната истина по делото не се налага събиране на доказателства, включително назначаване на ново експертно заключение.

На тази основа въззивният съд не е допуснал провеждане на въззивно съдебно следствие.

Пред въззивния съд защитата на подсъдимия И. поддържа оплакванията и възраженията, обективирани във въззивната жалба. Намира, че постановения съдебен акт е незаконосъобразен и неправилен, като първият съд не е съобразил показанията на св. С. Н., полицейски служител, пристигнал пръв на местопроизшествието, който е свидетелствал за режима на ограничаване на скоростта на движение в този пътен участък /60 км./час, а не 50 км./час/, които показания съотнася към установеното чрез писмени доказателства, събрани от първия съд в хода на съдебно следствие/данни от съответното ОПУ/. Оспорва експертните заключения, касателно приетата скорост на движение на автомобила, управляван от подсъдимото лице, като я обсъжда на основата на липса на травматични увреждания по подсъдимия. Оспорва доводите и

заключението на експертите, касателно приетата скорост на движение на автомобила, управляван от подсъдимото лице и сочи, че зоната на действие на знак, ограничаващ скоростта на движение на 50 км./час не се съотнася за описаното кръстовище, където е възникнало пътнотранспортното произшествие към инкриминирания момент. Оспорва изводите, касателно приетата скорост от 87 км./час, като твърди, че не е убедително установена по делото.

Акцентираща се противоправното поведение на пострадалия И. Й. като водач на МПС, участвало в ПТП.

На тази основа е поискано произнасяне по реда на чл.304 НПК, като подсъдимият И. бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Алтернативно поддържа искане за изменение на постановената присъда с намаляване на наложените наказания на подсъдимото лице по размер и намаляване на присъдените разноси на частните обвинители и повереника им.

Подсъдимият И. поддържа заявеното от защитата си. Твърди, че е управлявал автомобила с разрешена скорост от 50 км./час. Моли да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение. Соци, че не е виновен и претендира справедливо решение, включително по реда на чл.333 ал.2 НПК.

Пред въззивния съд представителят на държавното обвинение е изразил становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Намерил е, че събраните и надлежно проверени по реда на НПК доказателствени източници категорично установяват условията на време, място и обстановка на ПТП и виновното поведение на подсъдимото лице. Изразява съображения, свързани със съпричинителското поведение от страна на пострадалия Й. при ПТП. Поддържа липса на допуснати съществени процесуални нарушения, твърди, че материалния закон е приложен правилно, а на подс.И. са наложени законосъобразни и справедливи наказания.

Иска се потвърждаване на постановената първоинстанционна присъда.

Пред въззивния съд повереникът на частните обвинители и самите частни обвинители не се явяват. По делото е постъпило възражение против подадената въззивна жалба, като се сочи, че не е основателна. Твърди се, че фактите и релевантните обстоятелства по делото са правилно изяснени, установена е причинно-следствената връзка между виновното и

противоправно поведение на подс. И.,и причинения престъпен резултат,а първият съд е сторил обосновани и законосъобразни правни изводи.

Претендира се постановения съдебен акт да бъде потвърден.

Съдът взе предвид направените оплаквания във въззивната жалба,изложението на защитата и подсъдимия И. пред въззивния съд,заявеното от частните обвинители в представеното по делото възражение,становището на представителя на САП,и след като провери изцяло атакувания пред него съдебен акт при усл.на чл.313 НПК и чл.314 НПК,приема,че въззивната жалба е процесуално допустима,доколкото е подадена по предвиден в Закона ред и срок.

При преценката и по същество приема,че е неоснователна.

Съображенията са следни:

Окръжна прокуратура гр.Видин е внесла за разглеждане в Окръжен съд гр.Видин обвинителен акт против И. Ц. И.,с установена самоличност,за извършено от него престъпление по чл.343 ал.3,пр.3,б.“б“ вр.ал.1,б.“в“ вр.чл.342 ал.1 НК.

По делото са конституирани частни обвинители Б. И. Й. и Н. И. Й..

Първоинстанционният съд се е произнесъл по посочения по-горе начин.

В хода на проведеното съдебно следствие от първоинстанционния съд фактическата обстановка е изяснена в пълнота,като при изпълнение на задълженията си по чл.12 и чл.13 НПК, първият съдът е осигурил възможност на страните да докажат твърденията си в наказателния процес.Изградил е вътрешното си убеждение при спазване изискването на чл.14 НПК,въз основа на надлежно събрани и проверени доказателства и доказателствени средства.Фактическата обстановка по делото е еднозначно и категорично изяснена,като следва да се подчертае,че ясно и изключително подробно е изложена в мотивите на първия съд,на основа на събрани,надлежно проверени и вярно оценени в хода на съдебното следствие факти.Възприетите от първия съд факти и изяснената чрез оценката им в съвкупност фактическа обстановка,се споделя изцяло от настоящия съдебен състав.Обобщително следва да се посочи,че първият съд не е нарушил правилата на Закона,регламентиращи дейността му по събиране,проверка и оценка на доказателствата.Изрично преповтаряне не се налага,доколкото въззивния съд

безкритично се съгласява с възприетите за установени факти и доказателствения им анализ, сторен от първия съд, вж. РН№372/01.10.2012 година по н.д.№1158/2012 година на ВКС. В такава насока е и разписаното в РН№43/16.12.2021 година по н.д.№1032/2020 година на 1-во н.о. на ВКС, сочещо, че когато въззивната инстанция се съгласява с аргументацията в мотивите на първия съд, не е задължена да я преповтаря. Доколкото, обаче приетите за установени факти са поставени в основата на изведените решаващи изводи на I-инст. съд за вината на подсъдимия И., правната квалификация на деянието и наказателната отговорност на подсъдимия, те следва да се подчертаят отново от въззивния съд.

В мотивите си проверявания съд е описал изключително подробно и последователно фактите, релевантни за установяване предмета на доказване по делото по см. на чл. 102 НПК, и ги е подложил на анализ. Въззивният съд, при сторена собствена въззивна проверка и оценка на фактите, приема фактическа обстановка, която кореспондира с приетото по фактите от първия съд.

Подсъдимият И. Ц. И. е роден на ***** година в гр. Видин, живее в село ***, област ***, българин, български гражданин, със средно образование, не е женен, не е осъждан, вж. справка за съдимост на л. 141 ДП, ЕГН *****.

Правоспособен водач на МПС, като притежава свидетелство за правоуправление, издадено на 15.12.2011 година за категории В, М, АМ със срок на валидност 15.12.2021 година, т.е. към инкриминирания момент е бил правоспособен водач на МПС. Наказван е няколкократно за извършени от него нарушения на правила по ЗДВП, включително за управление на МПС със скорост над разрешената от Закона, като към инкриминирания период е с 6 отнети точки /от общо 33 точки/, вж. справка за нарушител, л. л. 53-54 ДП.

На 14.07.2021 година потеглил към работното си място и се насочил към село Слана бара, обл. Видин, където строителната фирма, към която работел имала склад. Работното му време започвало в 08,00 часа. Около 07.55 часа подс. И. управлявал лек автомобил „Ауди“, модел „80“, рег. №***** по път I-1 /Е-79/ с посока на движение от Дунав Мост-2 към гр. София. Движението се извършвало в светлата част на денонощието при добра видимост, сухо, топло и ясно време. Платното за движение било без

наклони,хоризонтално,с двупосочна организация на движението и с по две пътни ленти за движение във всяка посока,с обща ширина 14 метра. Скоростта на движение на МПС била регулирана с пътен знак,ограничена със знак „В26“-„Забранено движение със скорост по висока от 50 км/час“.В района на действие на този пътен знак се образувало кръстовище между път Е-79 и Общински път /IV -14002/ от с.Рупци към гр.Видин.

Подсъдимият И. управлявал МПС със скорост 87 км/час в района на действие на пътния знак,като приближавал самото кръстовище,образувано между път Е-79 и Общински път /IV-14002/,с.Рупци-гр.Видин.

По това време по общински път /IV-14002/ И. Й. Й. управлявал лек автомобил марка „Мазда“,модел „Демео“,рег.№*****,като се движел по общински път /IV-14002/ от с.Рупци,обл.Видин посока гр.Видин.До него седяла съпругата му Й. И. Й.,в района на кръстовището,което приближавал,пътят бил регулиран с пътен знак „Б2-„Спри! Пропусни движещите се по пътя е предимство“.Вместо да се съобрази със въведената забрана и да спре автомобила,за да осигури предимство на движещия се по главен път с предимство автомобил,управляван от подсъдимия И.,пострадалия,впоследствие И. Й.,навлязъл в кръстовището,с намерение да го пресече.Не се съобразил със поставения пътен знак „Б2-„Спри! Пропусни движещите се по пътя е предимство“,като така отнел предимството на движещия се по главния път /по пътя с предимство / лек автомобил „Ауди“,управляван от подсъдимия И..Не забелязал автомобила,управляван от подсъдимия,който отстоял на 73 метра от кръстовището.

От своя страна подсъдимият И. разчитал на добрата видимост към кръстовището /пряка видимост около 160 метра / и приближавал кръстовището без да намали скоростта си на движение ,както го е задължавал закона,до максимално разрешената скорост от 50 км/час.Продължил движението си в лентата за движение със скорост 87 км/час.

При навлизане в кръстовището на лекия автомобил,управляван от пострадалия Й. с около 5.80 метра в платното за движение на главен път Е-79,намирайки се вече в лентата за движение,в която се движел автомобила,управляван от подсъдимия И.,последвал челен ,т.н.“инициален удар“ на лекия автомобил „Ауди“,модел „80“ в средна лява колона на автомобила, управляван от Й..След реализирания челен удар за автомобила на

подсъдимия И. в средна лява колона странично на автомобила,управляван от пострадалия Й.,двата автомобила се вцепили един в друг,завъртели се около 50 градуса по посока,обратна на часовниковата стрелка,вклинили се и „задружно“ изминали около 35 метра напред и вдясно по пътното платно към крайпътната растителност,храсти и дървета,като впоследствие се установили в покой.В резултат на настъпилото пътнотранспортно произшествие на място починал водача на лекия автомобил „Мазда“ И. Й.,а пътуващата на предна дясна седалка до него М. Й. /негова съпруга/ получила тежки,несъвместими с живота травматични увреждания.

Била транспортирана в МБАЛ „Св.Петка“гр.Видин,където същия ден,в 09.40 часа,починала.

Участвалите в пътнотранспортното произшествие автомобили получили значителни материални щети,довели ги до пълна негодност за ползване.

Двамата водачи на МПС управлявали автомобилите си с поставени предпазни колани, вж.заявеното от св.В..

Изпълнената и приета от съда съдебно-медицинска експертиза №37/2021 година на трупа на М. Н. Й.,л.л.87-91 ДП установява,че вследствие на развитото се пътнотранспортно произшествие на М.Й.а са причинени тежки травматични увреждания,изразили се в контузия на главата,гърдния кош и корема с кръвоизлив под меките мозъчни обвивки,кръв в мозъчните стомахчета,оток на мозъка,счупване от 1-во до 7-мо ребро в дясно по две анатомични линии,счупване на 1-во до 6-то ребро в ляво до гърдната кост,остър кръвоизлив в гърдната кухина, травматични пукнатини по кората на черния дроб.

Констатирано е хипертонично сърце и кистозен ляв бъбрек.

Експертния извод е,че констатираните травматични увреждания по трупа на М.Й.а по морфология отговарят да са получени /причинени/ при пътнотранспортно произшествие,като експертът д-р А. И. сочи,че,„Смъртта се дължи на травматично-хеморагичен шок, настъпил вследствие множеството травматични увреждания.....“,като тези травматични увреждания по местоположение и характер отговарят да са причинени при описваното ПТП.

По реда на чл.144 НПК е назначена,изготвена и приета от съда съдебно-медицинска експертиза №36/2021 година на трупа на И. Й.,л.л.96-101 от

ДП,като се установява,че вследствие на реализираното ПТП и получените при него удари при пострадалото лице се констатира ожулване на кожата на дясна челно-слепоочна област,ожулвания по шията и гърба, кръвонасядания по коремна област,нараняване на дясна лакетна ямка и предмишница,счупване на 4-та метакарпална кост на дясна ръка,ожулвания и кръвонасядания по долните крайници,контузия на гръдния кош със счупване на всички ребра двустранно по анатомични линии,счупване на 6-ти шиен прешлен с компресия,разкъсване на околосърдечната торбичка и основата на сърцето с отваряне на лява камера,разкъсване в областта на аортата,излив на кръв и съсиреци в гръдната кухина,хемопневмоторакс,двустранно,разкъсване на слезката и кората на левия бъбрек , разкъсване на паренхима на черния дроб,счупване на таза с разчленение от кръстцовата кост.

По експертен път е установена липса на алкохол,наркотични и упойващи вещества в кръвната проба.Експертът д-р И. е категорична,че констатираните от нея травматични увреждания по пострадалия Й.,като и по пострадалата Й.а,се дължат на удари от/или върху тъп,твърд предмет и по характер и морфология отговарят да са причинени при пътно-транспортно произшествие.Категорично поддържа,че И. Й. към момента на смъртта си не е бил повлиян от алкохол и наркотици,вж.съдебна химико-токсикологична експертиза,л.л.67-74 ДП. Категорична е,че смъртта му се дължи на тежката съчетана гръдно-коремна травма и получените травматични увреждания,несъвместими с живота.

В хода на воденото досъдебно производство е назначена и изпълнена авто-техническа експертиза,л.л.75-83,с приложена към нея скица.

Назначена е и допълнителна авто-техническа експертиза,вж.л.194-203 ДП,с приложена скица,като са изследвани основните технически въпроси ,свързани със скоростта на движение на двете МПС,начина на регулиране на пътя в описания пътен участък,вкл.скорост на движение. Изследвана е т.н.“опасна зона“ на спиране на лекия автомобил,управляван от подсъдимия И. и причините,довели до ПТП.В изпълнената от експерта инж.Р. И. основна автотехническа експертиза,т.1-ва,е описан механизма на ПТП,на основа обективно установеното по фактите при извършения оглед на местопроизшествие,л.л.29-36 и изготвената към него скица.В т.2-ра е

посочено, че:

-скоростта на движение на лекия автомобил,управляван от пострадалия Й. към момента на удара е 24 км/час,като такава скорост се установява и непосредствено преди това,

-скоростта на движение лекия автомобил,управляван от подс.И. преди произшествието и към момента на удара е била около 87 км/час.

Опасната зона за спиране/задача №3 от АТЕ/ на лекия автомобил,управляван от пострадалия Й. е 13 метра,а опасната зона за спиране на лекия автомобил,управляван от подс.И. е 76 метра при скоростта,установена обективно и 33 метра при скорост от 50 км./час при отчетено закъснително време за реакция на водача от 1 секунда.Експертът е обобщил,че от техническа гледна точка водачът на л.а.“Ауди“,модел „80“ при движение с разрешената скорост в района на местопроизшествието е имал възможност да предотврати удара при аварийно спиране,с оглед отстоянието от 73 метра на този лек автомобил /„Ауди“ модел „80“,управляван от подсъдимия И./ от мястото на удара в момента,в който е възможно да възприеме възникване опасност за движението.

Експертно оценени са фактите,свързани с поведението на пострадалия водач Й..

След допълнително събрани доказателствени източници е назначена допълнителна авто-техническа експертиза,вж.л.194-203 ДП,с приложена скица,приета от съда,като изводите на експерта по същество не са променени.

В хода на воденото съдебно следствие и по искане на защитата е назначена тройна авто-техническа експертиза,изпълнена от експертите инж.Р. И.,инж.О. Б. и инж. Г. Г.,вж.л.л.82-100 от делото.В отговора на задача№1 е изяснен подробно механизма на ПТП,който по същество,като факти и оценявани обстоятелства не се отличава от констатациите по изготвените порано АТЕ и ДАТЕ.Експертите са категорични,вж.задача №2,че скоростта на движение на лекия автомобил марка „Мазда“,модел „Демео“,рег.№***** преди произшествието и към момента на удара е около 24 км/час,а скоростта на движение на лекия автомобил,управляван от подс.И.,марка „Ауди,, модел „80“,рег.№***** преди пътното произшествие и към момента на удара е около 87 км/час.

Непроменени,след задълбочена аргументация от експертите,са установените по-рано параметри за т.н.“опасна зона“ за спиране на двама автомобила:

-опасна зона за спиране на лекия автомобил,управляван от пострадалия Й. е 13 метра,а опасната зона за спиране на лекия автомобил,управляван от подс.И. е 76 метра при скорост от 87 км./час и 33 метра при скорост от 50 км./час.с отчетено закъснително време за реакция на водача от 1 секунда и 0,2 секунди време за сработване на хидравличния спирачен привод/така и в основната единична АТЕ/,обсъдена по-горе.

Експертите обобщаващо са категорични,че от техническа гледна точка водачът на лекия автомобил,„Ауди“,модел,„80“-подс.И. Ц. И.,при движение с разрешена в района на местопроизшествието скорост до 50 км/час е имал възможност да предотврати ПТП чрез аварийно спиране.

Пострадалият Й.,като водач на лек автомобил,участвал в ПТП е имал възможност да го предотврати,ако е съобразил поведението си със знак „Б2“,осигурявайки предимството на лекия автомобил,управляван от подсъдимото лице.

Първият съд,обсъждайки изводите на експертите по назначената 3-на АТЕ е обобщил,че “Причина за произшествието е отнетото предимство на движещия се по пътя с предимство лек автомобил марка „Ауди,, от страна на водача на лекия автомобил „Мазда“ И. Й. Й. и движение с превишена скорост на местопроизшествието от страна на водача на лекия автомобил марка „Ауди““.

За подсъдимия И. И. са събрани добри характеристични данни.

Изложените по-горе факти,възприети и от първия съд,и от въззивната съдебна инстанция се установяват от гласни доказателствени средства-дадени обяснения от подсъдимото лице-л.л.119-120 от делото,от показания на разпитани свидетели Б. Й.,л.54,приобщени по реда на чл.281 ал.4 НПК ,Н. Й.,л.56,П. В.,л.56-служител на МВР,от заявеното от св.С.Н.,св.Н.Ц.,от писмени доказателствени средства-протокол за оглед на местопроизшествие, л.л.29-36 ДП и фотоалбум,л.л..37-47 ДП,протокол за повторен оглед на местопроизшествието ,л.л. 188-191 ДП и фотоалбум към него,писмени доказателства,описани подробно,включително изисканите от първия съд и посочените в приложението към ОА,справка на АПИ-Областно Пътно

Управление-Видин ,стр.70 от делото,касателно организацията на пътното движение в описания пътен участък и поставен пътен знак „Б2“,вкл.за ограничение на скоростта на движение на МПС от 50 км/час в посочения пътен участък,справка за съдимост и справка за пътни нарушения,чрез способите за проверка на доказателствени източници-токсикохимичната експертиза,СМЕ за М. Й. и И. Й.,автотехническата експертиза,л.л.75-86 ДП,ДАТЕ/,Тройна автотехническа експертиза и скица.

По реда на чл.339 ал.2 НПК въззивният съд намира за необосновано оплакването на защитата,че първият съд е допуснал процесуални нарушения от категорията на съществените, довели до нарушаване правото на защита на подсъдимия И. И.,като не е събрал и обсъдил всички възможни доказателствени източници,и е подценил едни /показания на св.С. Н./ за сметка на други,допускайки по този начин превратно тълкуване.Такова оплакване не държи сметка на отразеното в мотивите на атакувания съдебен акт и сочи на неточно и/или некоректно тяхно тълкуване.

Внимателната оценка на фактите по делото от страна на въззивния съд и прочита на мотивите към атакувания съдебен акт сочат,че за да изгради вътрешното си убеждение първият съд по същество е дефинирал основните,от фактическа страна моменти,определил е основния наказателен спор по фактите между страните-скорост на управление на автомобилите,участвали в ПТП,поведението на пострадалия водач Й. и на подс.И.,мястото на т.н.“инициален удар“,организацията на движение на МПС в описания пътен участък,а след това последователно е подложил на анализ и оценка отделни групи доказателствени източници,оценявайки ги поотделно и в съвкупната им доказателствена обусловеност,при стриктно спазване правилата на формалната логика,разписани от Закона.

Пред първият съд не са сторени възражения от защитата за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на воденото наказателното производство и по същество не е твърдяна процесуална негодност на отделни доказателствени източници.

Такива възражения защитата прави пред въззивния съд,който ги намира за неоснователни.

При условията на чл.339 ал.2 НПК въззивният съд не споделя стореното от защитата оплакване,че първият съд не е събрал и не е обсъдил всички

възможни доказателствени източници, относими към предмета на доказване. Видно е, че това оплакване е бланкетно и без никаква конкретика. Защитата сама не сочи какви са другите „възможни доказателствени източници, които било допринесли допълнително за изясняване на обективната истина по наказателно-правния спор.

Видно е, че съдът е оценил отделните групи доказателствени източници, проверил е процесуалната им годност и достоверността им по реда на чл. 144 и сл. НПК, като при условията на чл. 305 ал. 3 НПК е обсъдил, макар изключително лаконично гласните доказателствени средства с останалия доказателствен обем-писмени доказателства и писмени доказателствени средства, вкл. експертни заключения. В процеса на анализ и оценка първият съд се е съобразил с тяхната логична обусловеност, непротиворечивост и вътрешно съответствие с общия доказателствен обем. Изчерпателността на сторения от първия съдебен състав анализ на тези групи доказателства не налага преповтарянето им и въззивния състав се съгласява изцяло с обективизираното като оценка на факти в тази насока. Настоящият съд намира, че решаващите изводи на първоинстанционния съд, досежно приетите за установени факти по делото и правната им оценка са законосъобразни и обосновани, а обективизираното в съдебния акт вътрешно убеждение на съда е изградено въз основата на обективно, всестранно и пълно изследване на всички факти и обстоятелства по делото. В изпълнението на задължението си по чл. 305 ал. 3 НПК съдът е посочил кои факти приема за доказани и въз основа на какви доказателства и доказателствени средства е изградил вътрешното си убеждение. Установяването във възможен обем на тези релевантни факти и обстоятелства е последвано от точната им оценка в съответствие с принципите на формалната логика-принцип за тълкуване и оценка на релевантни факти и обстоятелства от съществено значение за изясняване на обективната истина в процеса.

При условията на чл. 339 ал. 2 НПК, във връзка с конкретно оплакване, че са подценени показанията на св. С. Н., за разлика на други доказателствени източници /напр. протоколи за оглед на местопроизшествие, писмени доказателства от ОПУ-Видин/ следва да се посочи, че въззивният съд ги намира за неоснователни. Неосновано е възражението на защитата, както се подчерта и по-горе, за допуснати от първия съд процесуални нарушения от категорията на съществените, свързани с липса на задълбочено обсъждане на

доказателствения обем и необсъждане на установени по делото противоречията в доказателствените източници, довело по същество до липса на мотиви. Такова твърдение сочи на неточна или некоректна критика на мотивите от атакувания съдебен акт. Видно е, че първият съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства и доказателствени средства и ги е проверил по реда на чл.144 и сл. НПК. Както се сочи изрично в Р№372/01.10.2012 година по н.д.№ 1158/2012 година на ВКС, когато съдът се е съгласил с доказателствения анализ на първия съд, не се налага въззивният съд отново подробно да обсъжда доказателствата по делото. И това е така, доколкото първият съд е дал ясни отговори на поставените пред него възражения и въпроси /такива въпроси се поставят по същество на обсъждане и пред въззивния съд като възражения/, относно събраните и проверени релевантни доказателства. Настоящият въззивен състав не намира за необходимо отново да преразказва доказателствените източници, доколкото това е сторил състава на Окръжен съд гр.Видин. По повод конкретното оплакване първият съд ясно е посочил, че по същество кредитира заявеното от свидетелите по делото, а касателно въведения режим на ограничаване на скоростта в посочения пътен участък се основава на писмените доказателства, представени по делото от МРРБ-Агенция "ПИ"-ОПУ-Видин, вх.№3139/0811.2023 година, вж.л.70 от делото, установяващ, че в района на ПТП действа пътен знак „Б2“, ограничаващ скоростта на движение по гл.път Е-79 до 50 км./час, както и приложената скица от ОПУ-Видин, л.79 от делото, за организацията на движението в описания пътен участък и регулиране с пътни знаци на въведените ограничения, включително за скоростта на движение на МПС. Самият св.Н. в показанията си пред съда не е достатъчно категоричен за въведеното ограничение на скоростта към инкриминирания момент, а е изразил мнение, че към този момент е било въведено ограничение на скоростта от 60 км./час.

В мотивите си към атакуваната присъда, в отговор на възражение, сторено от защитата първият съд е посочил „Неоснователни са възраженията на защитата, че С. Н. е заявил, че тогава ограничението е било 60 км/час, тъй като същия заявява, че не си спомня към оня момент какво е било ограничението, но мисли, че е 60 км/ч, а сега е 50 км/час. В тази част на показанията му съдът не му дава вяра.....“. Следва да се уточни, че дори това твърдение за ограничение на скоростта в такива параметри сочи на факта, че

подс.И. грубо не се е съобразил с въведената регулация на движението в този пътен участък.

Въззивният съд се съгласява с начина,по който са оценени фактите по делото.

Основателно първият съд е дискредитирал дадените от подсъдимия обяснения по фактите ,л.119-120 от делото,в частта им,в която твърди да е управлявал лекия автомобил в посочения пътен участък със скорост около 50 км./час,поради което самият той не е наранен.Тези твърдения са експертно опровергани.Нито едно от приетите по делото експертни заключения,подробно обсъдени от първия съд,а и от настоящия съдебен състав,не сочи такава скорост на движение от 50 км./час непосредствено преди и по време на произшествието /към инициалния удар/,нито дори скорост,близка до твърдяната от подсъдимото лице.Действително не са констатирани особени наранявания по подсъдимото лице,вследствие ПТП,но това може да се обясни с механизма на ПТП /начина на удар и вклиняване на автомобилите един в друг/ и факта,че е ползван предпазен колан от И..

Въззивният съд,както това е сторил и първия съд намира,че тройната експертизата,изпълнена от експертите И.,В. и Г. дава най-пълни,категорични и обосновани експертни изводи за релевантните по делото факти и обстоятелства,съобразена е с целия събран доказателствен обем,включително предоставените писмени доказателства от ОПУ-Видин,поради което приема,че чрез този способ за проверка на доказателствената обусловеност на източниците по делото са дадени пълни и ясни отговори на част от въпросите,изискващи експертно мнение по факти, включени в предмета на доказване по чл.102 НПК.Настоящият съд поставя тази експертиза в основата на фактическите си изводи по изследваните въпроси,отчитайки корелация с останалия доказателствен обем.

Изрично,за пълнота на изложението,следва да се подчертае,че при решаване на въпросите,свързани с т.н.“опасна зона за спиране“,коментирана по-горе,следва да се има предвид ясно изясненото в теорията и съдебната практика разбиране,че тя е най-малкото възможно разстояние,на което може да бъде приведено в покой МПС от водача му,след като задължително се вземат предвид обективните фактори скорост и спирачен път /при използване на спирачната система/,както и субективния фактор-време за реагиране на

препятствието,което се намира или се е появило на движение на МПС.Именно законосъобразното и убедително разрешаване на този въпрос е от решаващо значение като основание въобще за отпадане отговорността на водача при ПТП /чл.15 НК/,вж.Р№657 от 13.06.1967 г. по н.д.№381-1967 година.В конкретния случай такава фактология не се очертава,отнесена към конкретното поведение на подс.И..

Това са фактическите положения,въз основа на които въззивният съд намира,че решаващият съд е приложил правилно материалния закон и е дал точна правна оценка на поведението на подсъдимия И..

При условията на чл.339 ал.2 НПК въззивният съд намира за неоснователно оплакването на защитата,че е нарушен материалния закон,доколкото подс.И. е осъден за престъпление,което не е извършил.

Законосъобразен е извода на първия съд,че действайки по описания начин от обективна и субективна страна подсъдимият И. И. е реализирал признаците на престъпление, описани в чл.343 ал.3,предл.3-то,буква „б“ вр. ал.1,буква „в“ вр. чл.342 ал.1 НК.

Съдът обосновано е приел,че от обективна страна подс.И.,при условия на съпричиняване от страна на пострадалото лице Й.,е нарушил правилата за движение по пътищата,като на 14.07.2021 година около 07,55 часа в района на кръстовище,образувано от международен път Е-79 /1-1/ и общински път /IV-14002/ с направление гр.Видин-село Рупци област Видин,при управление на лек автомобил марка „Ауди“,модел „80“,рег.№***** с посока на движение от Дунав мост-2 към гр.София,нарушил правилата за движение по пътищата,разписани в чл.21 ал.2 вр ал.1 ЗДвП „Когато стойността на скоростта,която не трябва да превишава е различна от посочената в ал.1,това се сигнализира с пътен знак“,като движейки се със скорост от 87 км/час при ограничение на скоростта на движение в пътния участък,указано с пътен знак „В26“- „Забранено е движението със скорост по-висока от 50км/час,по непредпазливост е причинил смъртта на повече от едно лице- на водача на лек автомобил „Мазда“,модел „Демео“, рег.№***** И. Й. Й.,ЕГН ***** от с.***, обл.*** и пътуващата в автомобила М. Н. Й.,ЕГН ***** от с.Новоселци обл. Видин.

Обективно подс.И. е нарушил правилата за движение по пътищата-чл.21,ал.2 вр.ал.1 ЗДвП,като е управлявал МПС със скорост от 87 км./час,при

максимално разрешена от закона скорост за движение от 50 км./час в описания пътен участък,регулирана с пътен знак „В26“,в резултат на което по непредпазливост е причинил смърт на повече от едно лице.Безспорно деянието е извършено от подсъдимият И. при условия на независимо съпричиняване от страна на пострадалия Й.,като водач на МПС участвало в ПТП.В тази насока са изложени по-горе подробни съображения за поведението на пострадалия водач Й.,предхождащи и съпътстващи оценяваната дейтелност на подсъдимият И..Безспорно причинения вредоносен резултат-смъртта на Й. и Й.а е реализиран на основа противоправно поведение както от подсъдимото лице И.,така и в следствие нарушение на правила за движение по пътищата,допуснати от пострадалия Й. като водач на лекия автомобил.Въззивният съд също,както това е сторил и решаващият съд намира,че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл.343 ал.3,предл.3-то,буква „б“ вр.ал.1,буква „в“ вр. чл.342 ал.1 НК.Подсъдимият обективно е нарушил правила за движение по пътищата,които се намират във взаимовръзка по определен,специфичен начин за настъпване на ПТП,а оттам за настъпване на вредоносния резултат,като констатираните нарушения на правилата за движение са в пряка и непосредствена причинна връзка с причинения престъпен резултат-смъртта на пострадалите две лица.По делото е установена безспорно причината за смъртта чрез приети съдебно-медицински заключения,а експертните изводи по същество не са оспорвани от страните. Общият извод за причинно-следствена връзка между деянието на подсъдимия и вредоносния резултат е обективен и постановен при задълбочено изследване на доказателствата по делото,а такива,които да разколебават или оборват причинно-следствената връзка между поведението на подсъдимия И. и настъпилия вредоносен резултат в хода на проведеното съдебно следствие не са събрани.

Поради всичко изложено по-горе настоящият съд намира,че възприетото от първостепенния в насока изясняване на делото от обективна страна следва да се сподели изцяло–както,досежно условията на време,място и обстановка на извършване на деянието,така и относно т.н.”модус операнди”в поведението на подсъдимия и характеристиките на това престъпление.

Следва да се сподели изцяло възприетото от първия съд,касателно субективната страна да деянието при изясняване признаците на

престъпление, описани в чл.343 НК. Безспорно от субективна страна деянието е извършено от подсъдимия И. при условията на несъзнавана непредпазливост /небрежност/ по см. на чл.11 ал.3 пр.1 НК, характеризираща се с два момента – отрицателен и положителен. Подсъдимият И. И. не е предвиждал възможността да настъпят обществено-опасните и вредни последици. Налице е положителният момент при несъзнаваната непредпазливост – деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на тези вредни последици. Формата на вина е изведена от действията и цялостното поведение на подсъдимия, описано по-горе, като е оценено поведението му предхождащо и съпътстващо изпълнителното деяние. Причините за извършеното престъпление се коренят в проявен нисък оценъчен критерий на поведение от страна на при осъществяване на правно регламентирана дейност, представляваща и източник на повишена опасност, каквато в същността си е управлението на МПС, наред с неточна оценка на създадена реална усложнена пътна обстановка. Обстоятелства, които да налагат промяна в сторените правни изводи от състава на първия съд не се намират.

Обществената опасност на едно конкретно престъпно деяние е основно, обективно, определящо и не юридическо негово качество, което го характеризира от гледна точка на неговото отрицателно въздействие върху съществуващи и защитени от Закона обществени отношения и го отличава от не престъпните деяния. За изясняване на обществената опасност на едно деяние винаги следва да се оцени конкретно характера, начина и степента на увреда на обекта на защита, специфичните качества на дееца, субективните му особености, условията на време, място и обстановка на реализиране на едно престъпно поведение. Обществената опасност е определящо качество на престъпното деяние по отношение на останали негови свойства – чл.9 ал.1 НК. Тя е и основанието за проявата на останалите свойства – противоправност и наказуемост.

За престъплението, извършено от подсъдимия И. законодателят, застанал на принцип на законоустановеност на наказанието, е определил наказание „лишаване от свобода“ за срок от ТРИ години до ПЕТНАДЕСЕТ години „лишаване от свобода“. Преценявайки в тези граници какво конкретно наказание да наложи на подсъдимия, първия съд по същество се е съобразил с

нормата на чл.54 НК и с всички обстоятелства,имащи значение за определяне на неговия размер.

Видно е,че при определяне на съотношението на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства,ценени при определяне размера на наказанието на подс.И.,първият съд е оценил като смекчаващи такива чистото съдебно минало,добрите характеристични данни за подсъдимия,трудова му ангажираност.Съдът е съобразил и наличното съпричиняване от пострадалия Й. за настъпване на общественно-опасния тежък резултат,изразило се в конкретни неправомерни действия като водач на МПС.От друга страна настоящият съд отчита/по същество и първият съд е отмерил в тази насока/ като отегчаващо наказателната отговорност обстоятелства наличието на предходни нарушения на правилата за движение по пътищата от страна на подс.И..Въпреки отчетени отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства, съдът е намерил,че следва да наложи наказание в минимален размер,отчитайки по същество относителната им тежест.Точна оценка на релевантни по чл.54 НК обстоятелства е дало основание на първия съд да отсъди наказание „лишаване от свобода“ в минимален размер от 3 години.

Следва да се посочи,че първият съд правилно е приел липса на основания да определи наказание при условията на чл.55 НК.Налице са смекчаващи отговорността обстоятелства,като едно от тях е изключително по своя характер-наличното съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Й.,но не е налице една от предпоставките на Закона при наличие на изключително смекчаващо наказателната отговорност обстоятелство-и най-лекото предвидено в закона наказание по отношение на конкретния подсъдим да се яви необосновано тежко. Подсъдимият е лице с много степен на обществена опасност и е видно,че първият съд правилно е оценил фактите,свързани с личността му,характеризиращи го като лице с изключително добри характеристични данни,за което стореното е изключение в живота, социалната вграденост в обществото като работеща и образована личност.

Въззивният съд намира, че следва да се отчете именно при определяне на наказанието за подсъдимия И. и много високата степен на съпричиняване на престъпния резултат от страна на самия пострадал ,който значително е допринесъл за настъпването на произшествието.

Обосновано е прието от първия съд да е „...налице съвина от страна на пострадалия Й..Вместо да спре автомобила,за да осигури предимство на подсъдимия,тъй като той се движел по главния път,И. Й. навлязъл в кръстовището с намерение да го пресече.Той отнел предимството на движещия се по главния път /по пътя с предимство / лек автомобил „Ауди“ ,управляван от подсъдимия И.....като същия се намирал на 73 метра от кръстовището. Скоростта на движение на местопроизшествието била ограничена със знак В26„Забранено движение със скорост по висока от 50 км/час,като въпреки ограничението на скоростта подсъдимия И. се движел с 87 км/час.Тъй като скоростта му била с 37 км/час по-висока от разрешената за този участък.....при навлизане в кръстовището на лекия автомобил,управляван от пострадалия Й. около 5.80 метра в платното за движение на път 1-1/Е-79/ и намирайки се в лентата,в която се движел подсъдимият И.,последвал челен удар от страна на лекия автомобил „Ауди“,модел „80“ в средната лява колона на автомобила,управляван от пострадалия Й.“.Безспорно всички обстоятелства следва да се оценяват на основа на разписаното в чл.56 НК ,като се прецени кои от тях вече са очертани като елемент от фактическия състав на престъпление,за което е предаден на съд И..Тежкият вредоносен резултат е елемент от фактическия състав на престъплението и не следва да се оценява отделно като отегчаващ наказателната отговорност фактор.

Изложените доводи са съответни и към наложеното на подс.И. наказание лишаване от право да управлява МПС по реда на чл.343г вр.чл.37 НК.С такива по вид и размер наказания,както е приел и първия съд,ще се постигнал целите на наказание,разписани в чл.36 НК,като се реализират целите на специалната и генералната превенции.Правилно по отношение наказанието „лишаване от свобода“ е приложена нормата на чл.66 НК,като същото е отложено за срок от ЧЕТИРИ години,считано от влизане в сила на съдебния акт.Налице са материално-правните и процесуално-правни предпоставки за прилагане института на т.н. “условно осъждане“,доколкото подс.И. не е осъждан и не се налага за поправително-възпитателното и предупредително-възпиращото въздействие на наказанието да го изтърпи в пенитенциарно заведение.

Възивният съд приема за неоснователно възражението на защитата,че

първият съд незаконосъобразно е осъдил подсъдимия И. И. да заплати разноски по делото, включително такива на повереника на частните обвинители, като в допълнението към въззивната си жалба акцентира оплакването си във втората му част.

На първо място следва да се посочи, че при усл. на чл. 189 ал. 3 НПК законосъобразно подсъдимият И. е осъден да заплати сторени разноски по сметка на Окръжен съд гр. Видин от 1182.60 лева, представляващи разноски за експертизи и явяване на вещи лица в съдебното производство, както и сумата 1471.65 лева по сметка на ОД-МВР гр. Видин за извършени експертизи на досъдебно производство.

На следващо място въззивният съд намира, че законосъобразно първият съд е осъдил подсъдимия И. „.....да заплати на повереника на частните обвинители Б. И. Й. от гр.***, ж.к., „***“ бл. *, вх. *, ет. *, ап. ** и Н. И. Й. от гр.***, кв. „***“, ул. „****“ №*-адвокат А. С. А. от гр.***, ул. „***“ №*, ет. *, ап. *, адвокат от САК, с личен №***** адвокатско възнаграждение в размер на 9000 лева, от които 4500 лв. за безплатно процесуално представителство и защита за двамата по ДП № 154/2021 г. по описа на ОД на МВР-Видин и 4500 лв. за осъществено безплатно процесуално представителство и защита за двамата по нощ № 253/2023 година по описа на Окръжен съд-Видин“.

Първият съд обосновава е приел, че са налице условията на чл. 38 ал. 1, т. 2 Закон за адвокатурата и е приел правото на повереника а. А. да оказва безплатна адвокатска помощ и съдействие на частните обвинители по делото като материално затруднени лица. Видно е, че Б. Й. е неженен и безработен, а Н. Й. е неженен и работи като готвач в определени времеви периоди, вж. л. л. 59-62 ДП. Законът изисква лицата да са материално затруднени, а не непременно бедни и/или безимотни.

При определяне конкретния размер на адвокатско възнаграждение, макар да не е излагал доводи в мотивите си, първият съд по същество се е съобразил с разписаното в чл. 12 вр. чл. 13 ал. 1, т. 4 вр. ал. 4 от Наредба № 1/09.07.20004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Видно е, че за оказване правна помощ и съдействие като повереник в наказателно производство /на досъдебно производство и пред първа съдебна инстанция/, вж. представени пълномощни, за такова по вид престъпление се

дължи минимално възнаграждение от 2250 лева за всяко лице, на всеки от етапите в наказателното производство. Установява се, че поне четири пъти адв. А. е посещавала гр. Видин, за да реализира правна помощ на частните обвинители/два пъти в различни дни в хода на ДП и поне два пъти пред ОС-Видин в различни дни. Именно затова съдът е определил за всяка от фазите в наказателното производство и за всеки от частните обвинители, вж. чл. 13 ал. 4 от Наредбата, на адв. А. да се заплати по 4500 лева /минимално възнаграждение при условия на посочените Закон и Наредба/.

Съдът не е присъдил разноски по реда на чл. 12, пр. последно от посочената Наредба. Присъждането на разноски за повереник-по 4500 лева на всеки един от частните обвинители /или общо 9000 лева за оказана адвокатска помощ на досъдебно производство и пред първа съдебна инстанция/, не противоречи на член 1 от Протокол 1 към Конвенцията за правата на човека и основните свободи. Тези разноски не са свързани със съдебната система като такава /каквито са деловодните разноски и съдебните такси, например/, а са присъдени на пострадали, конституирани като частни обвинители в производството. Поради това те следва да бъдат разгледани като намеса в правото на мирно ползване на притежания, попадаща в обхвата на общото правило, посочено в член 1, първи параграф, първо изречение от Протокол №1, в какъвто смисъл са и произнасяния по делото Пердигао, делото Хоаре, Синдрик и Беслик срещу Хърватия и М. Т. срещу Турция. Присъдените от окръжния съд разноски на повереника за всеки от частните обвинители са определени в минимален размер. Безспорно при наличие на въззивна жалба на подсъдимия и с оглед пълната проверка на оспорения акт, изводима от член 314 от НПК, се налага служебна проверка на въззивния съд и в частта за разноските, за да се прецени баланса между нуждите на общия интерес и правата на подсъдимия, който се явява ощетен от възлагането на такава значителна сума. Такава проверка в конкретния случай е допустима, защото се основава на член 314 ал. 1 и чл. 314 ал. 2 НПК, допускащи пълна проверка и ревизия на оспорения по жалба на подсъдимия акт, ако това е в негов интерес, но искането в насока снижаване дължимия размер се явява незаконосъобразно, по същество.

Няма спор, че такава проверка, в рамките на воденото въззивно съдебно производство преследва и законосъобразна цел-да се гарантира доброто правораздаване и правата на страни в наказателното производство. В Закон за

адвокатурата е заложен принцип на свободата на договаряне, като и чл.38 ал.1 т.2 изисква, от друга страна, възнаграждението за работата на адвоката да бъде справедливо и обосновано. Присъденото възнаграждение действително е справедливо и обосновано, като макар и да не е изложил изрични мотиви в тази насока, окръжният съд е успял да балансира различните съществуващи интереси, по същество се е съобразил със сложността на производството и обема на извършената от повереника правна дейност в хода на досъдебното производство и пред първия съд. По изложените съображения, имайки предвид разписаното в ЗА и Наредба №1 от 9 юли 2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действаща към момента на приключване на производството пред окръжния съд, тази инстанция прецени, че възложените за повереник разноски пред първия съд не следва да бъдат намалени под минималния размер, посочен в чл.13 ал.1, т. 4 от Наредбата.

В такава насока е разписаното и в Решение №303/23.08.2023 година по н.д.476/2023 година на ВКС.

При извършената цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт извън направените възражения от защитата и подсъдимите, настоящия съд не намери други основания за изменянето му. Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА, на основание чл.338 вр.чл.334 т.6 НПК, присъда №19/05.12.2023 година, постановена по нохд №253/2023 година по описа на Окръжен съд гр.Видин.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15 дн.срок от съобщението, че е изготвено по реда и начина, указани в чл.350 ал.2 и сл.от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____